

Brândușa Vrânceanu
Ilustrații de: Mihai Criste

Pâinea vameșului

– Repovestire –

Timișoara
2019

Cândva, într-o vreme îndepărtată, pe când lumea era aproape în întregime în stăpânirea Imperiului Roman, trăia, într-o țară de pe meleagurile Africii, o familie înstărită, care nu avea decât un singur copil, pe nume Petru. Tatăl lui Petru era vameș¹ și, din cauza

1 Vameș - Persoană care strângea dările pe care trebuia să le plătească locuitorii Imperiului Roman

meseriei lui, nu se prea bucura de dragostea concetătenilor săi. E drept că nici el nu făcea nimic să și-o câștige! Dacă și-ar fi împlinit datoria cu mai puțin sârg², dacă ar fi avut bunăvoința de a mai dărui oamenilor vreun răgaz, cât de mic, atunci când ei nu puteau plăti imediat darea, dacă le-ar fi înțeles necazurile și greutatea, cu siguranță că vecinii i-ar fi iertat îndeletnicirea – doar fiecare trebuie să trăiască din ceva și, la urma urmei, cineva trebuia să fie și vameș! - și poate că s-ar fi și împrietenit cu el. Dar vameșul se purta ca un roman, nu ca unul de un sânge cu ei. Și nu voia să audă de nici o amânare și de nici o scuză, în ziua plăților. Dacă nu erau bani

2 Sârg- râvnă

de dat într-o gospodărie, lua din curtea sau din casa aceea un lucru de preț care putea împlini datoria și dus era, în pofida lacrimilor pe care le stârnea purtarea lui.

Toate acestea le făcea ca să fie bine văzut de stăpânirea romană și răsplătit pe măsura serviciilor aduse.

Mult a mai suferit soția lui (care era, în taină, creștină) și mult l-a mai rugat să se schimbe, dar nu a reușit să îl înduplece. Când a mai văzut că îl învață și pe Petru să fie ca el, băgându-i copilului în cap că singurele lucruri care contează pe lume sunt banii și mărirea, biata femeie s-a îmbolnăvit de mâhnire. În seara în care trecu la Domnul, îi spuse, pentru ultima oară, bărbatului ei:

– În lumea aceasta, eu nu mai pot face nimic, nici pentru tine, nici pentru copilul nostru! Dar, odată ajunsă în Împărăția lui Dumnezeu, mă voi ruga neîncetat pentru voi, să vă schimbați, chiar și în ultimul ceas!

Trecură alte câteva zeci de ani și iată că, în locul tatălui său, care deja era prea bătrân și bolnav, primi Petru slujba de vameș în cetatea aceea. Și, dacă, pe vremea tatălui său, oamenilor li se păruse greu, de când preluase Petru postul, viața li se împovărase înzecit! Pentru că el adăuga la fiecare bir al romanilor, încă ceva, ca să rămână și în buzunarul lui parale, lucru pe care taică-său nu-l făcuse. Dar cui să i se fi plâns bieții oameni? Romanilor? Acestora nu le păsa, câtă vreme își primeau dările la timp. Așa că întreaga cetate gemea și suferea, urându-l din adâncul inimii pe Petru.

Săracii oraşului nu îndrăzniseră să ceară vreodată ceva de la vameşul cel tânăr, într-atât îl ştiau pe acesta de zgârcit şi de rău. Era mereu aşa de încruntat şi de mânios, încât părea că regretă până şi faptul că trebuie să împartă cu alţii aerul pe care îl respira şi razele de soare ce-l încălzeau.

Într-o zi, la o masă pe care o femeie